

Sygn. akt XII Ga 579/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Janusz Beim

Sędzia: SO Bożena Cincio-Podbiera (spr.)

Sędzia: SO Agata Pierożyńska

Protokolant: st. protokolant sądowy Rafał Czopek

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2014 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w K.

przeciwko R. B.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez stronę powodową

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie

z dnia 8 lipca 2013 r. sygn. akt IV GC 124/11/S

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 600,00 zł (sześćset złotych).

XII Ga 579/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie zasądził od pozwanego R. B. na rzecz strony powodowej (...) spółki akcyjnej w K. kwotę 11 199, 20 zł z należnościami ubocznymi oraz koszty procesu w kwocie 3 542, 78 zł, a w zakresie kwoty 683 zł powództwo oddalił.

W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, iż żądanie pozwu pozostaje słuszne w zakresie zasądzonej kwoty, która stanowi wartość niedoborów towarowych ujawnionych w salonach prowadzonych przez pozwanego w (...) w B. oraz w (...) w T..

Uznał Sąd natomiast za uzasadniony zarzut pozwanego, iż z bezsporną wierzytelnością strony powodowej na kwotę 5 671, 86 zł, obejmującą należności za usługi telekomunikacyjne, którą winien refundować pozwany oraz z bezsporną wierzytelnością w kwocie 1 010, 20 zł z tytułu niedoboru ujawnionego w październiku 2008 roku w B., potrącił on przed wytoczeniem powództwa wierzytelność własną z tytułu odsetek naliczonych na skutek nieterminowego regulowania przypadającej mu prowizji, wynikającej z noty odsetkowej z dnia 30 .04. 2009 roku. Kompensata miała być dokonana

notami kompensacyjnymi z dnia 8.05. 2009 r. i 8.06. 2009 r. Wartość tej wierzytelności wynosiła , według pozwanego, 10 051,72 zł.

W tym zakresie Sąd Rejonowy ustalił, że powodowa spółka , zgodnie z umowami partnerskimi z dnia 15 maja 2006 roku i 20 listopada 2006 roku, winna była wystawiać pozwanemu w pierwszym dniu roboczym po zakończeniu kolejnego miesiąca rozliczenie miesięcznej sprzedaży jako podstawę do wystawienia przez pozwanego faktury prowizyjnej. Prowizja była płatna przez powódkę w ciągu 10 dni od doręczenia jej faktury prowizyjnej. Sąd na podstawie analizy znajdujących się w materiale dowodowym sprawy przelewów powódki ustalił, że uchybiała ona terminom płatności. Tu Sąd wskazał, że strona powodowa nie zanegowała twierdzenia pozwanego o doręczaniu jej faktur w dniu wystawienia lub w dniu następnym. Wywiódł też Sąd, że powódka nie obaliła dat wymagalności poszczególnych faktur, nie zaoferowała żadnego dowodu nakierowanego na wykazanie innych dat wymagalności tych należności, niż powołane przez pozwanego. Także pod względem obrachunkowym, oprócz wytknięcia kilku pomyłek, powódka nie dowiodła nienależności roszczenia odsetkowego, z którym wystąpił pozwany. Dalej Sąd wskazał, że przeliczenie odsetek obliczonych przez pozwanego prowadzi do wniosku, że skoro wyniosły one co najmniej 6 682,06 zł czyli są przynajmniej równe wierzytelności powodowej spółki za niedobór w kwocie 1 010,20 zł i za usługi telekomunikacyjne to, tym samym, oświadczenia pozwanego o potrąceniu odniosły skutek.

W apelacji od tego wyroku, obejmującej nie uwzględnioną nim kwotę 6 683 zł, strona powodowa zarzuciła Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 kpc w zw z art. 6 kc poprzez uznanie, iż to skarżąca winna wykazać fakt doręczenia jej faktur prowizyjnych pozwanego w datach innych niż to twierdził pozwany, art. 227 kpc na skutek nieprzeprowadzenia dowodów na okoliczność dat wymagalności faktur prowizyjnych, błędne ustalenie, iż powódka nie negowała twierdzeń pozwanego odnośnie dat w jakich faktury zostały jej wydane. W apelacji strony powodowej podaje się, że pozwany nie wykazał w toku procesu w jakich datach doręczał powódce przedmiotowe faktury choć to na nim spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu. Wskazuje się też, że twierdzenia i dowody pozwanego podniesione po udzieleniu przez powódkę odpowiedzi na odpowiedź na pozew były dotknięte prekluzją dowodową w rozumieniu art. 479/14/par. 2 kpc. A. wywodzi także, iż zaprzeczyła twierdzeniom pozwanego odnośnie zasadności naliczenia odsetek, czemu dała wyraz w pismach procesowych z dnia 28 marca i 2 maja 2011 roku.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie jest uzasadniona.

Wprawdzie istotnie strona powodowa zaprzeczyła aby należności odsetkowe zostały prawidłowo naliczone niemniej stanowisko Sądu Rejonowego znajduje usprawiedliwienie w materiale dowodowym sprawy.

W szczególności w odpowiedzi na pozew pozwany podniósł, że w trakcie współpracy stron powódka ustawicznie zalegała z regulowaniem faktur prowizyjnych, choć nigdy nie kwestionowała terminów zapłaty wskazanych na jego fakturach, nie domagała się dokonania ich korekt zatem księgując faktury w formie w jakiej wystawił je pozwany uznawała je za prawidłowe. W ramach dowodów pozwany zaoferował przedmiotowe faktury wraz z dowodami korespondujących z nimi przelewów, realizowanych przez powódkę/ 74 faktury/. Nadto przedstawił korespondencję mailową/ 17 maili/ jako dowód, iż wielokrotnie ubiegał się o zapłatę, w tym z zaznaczeniem , że nie regulowanie faktur prowizyjnych doprowadziło do wstrzymania wypłat pracownikom salonów odzieżowych. Niektóre z tych maili kierowane były do prezesa spółki z prośbą o pomoc w sprawie uregulowania zaległych płatności na znaczące kwoty.

W odpowiedzi strona powodowa pismem z dnia 28 marca 2011 roku zarzuciła, że noty kompensacyjne powoda zawierają błędnie wyliczoną kwotę odsetek, wskazując „przykładowo” 3 faktury. Dalej podniosła, iż w większości daty, od których naliczono odsetki są datami wystawienia faktur i nie pokrywają się z datami ich doręczenia. Zarzutu tego powódka jednak nie odniosła do poszczególnych faktur, nie wskazała nawet żadnego przykładu, obejmującego choć jedną z 74 faktur pozwanego.

W replice na to stanowisko pozwany wskazał w jaki sposób zostały naliczone odsetki w fakturach, które powódka zakwestionowała jako „przykładowe”/(...) na rzecz powoda, (...) na rzecz pozwanego/, podniósł iż faktura (...) zawiera omyłkę, niemniej pomimo wysłania do powódki wzoru noty korygującej strona powodowa jej nie odesłała. Powołał się też pozwany na treść art. 106 ust. 8 pkt. 1 ustawy z dnia 11 marca 2003 roku o podatku od towarów i usług, podnosząc że ewentualne błędy nierachunkowe jak termin płatności mogą być korygowane tylko przez nabywcę usługi, czyli w tym przypadku powodową spółkę.

Dopiero w piśmie z dnia 2 maja 2011 roku storna powodowa wskazała, że ostatnia pozycja noty odsetkowej zawiera błędne wyliczenie odsetek na kwotę 494,39 zł, co dotyczyło faktury (...). Wywiodła że odnośnie tej faktury nie jest możliwe określenie początkowej daty biegu odsetek i zaprzeczyła zasadom wnikającym z cyt. ustawy, podnosząc że korekta faktur jest dla nabywcy jedynie uprawnieniem. Podtrzymała stanowisko, iż faktury doręczano jej w datach późniejszych niż wskazane w notce odsetkowej. Zarzutów tych ponownie nie odnosiła do poszczególnych faktur, ze wskazaniem w jakiej faktycznie dacie miałyby kolejne faktury otrzymać.

Z powyższego wynika w sposób oczywisty, że powodowa spółka wdała się w polemikę ze stanowiskiem pozwanego jedynie w zakresie faktur wskazanych w jej piśmie z marca 2011 roku jako „przykładowe”. W odniesieniu do pozostałych faktur zarzuty były ogólnikowe, przy czym nie zaprzeczono w wyraźny sposób aby opóźnienia w zapłatach nie miały miejsca. Zarzutowi takiemu zresztą przeczyłby pozostały materiał dowodowy, choćby treść przywołanej przez pozwanego korespondencji mailowej.

Należy zauważyć, że pozwany przedstawił konkretny dokument w postaci noty odsetkowej. Dla obalenia zasadności naliczonych tam odsetek, zwłaszcza wysokości, strona powodowa winna była wskazać, które faktury doręczono jej w terminach innych niż przyjął pozwany i jakie to były terminy. Inaczej mówiąc winna była wskazać pozycje noty odsetkowej, które kwestionuje, umożliwiając tym samym ocenę zasadności tego zarzutu. Tymczasem powódka ograniczyła się do lakonicznych wywodów.

Słusznie więc podniósł pozwany, że z okoliczności wynika, iż faktury zaksięgowano w takiej treści, w jakiej pozwany je wystawił. Wskazane tam terminy zapłaty należało więc ocenić za prawidłowo określone skoro z chwilą przyjęcia faktur ich treść nie była kwestionowana. Nie można podzielić stanowiska spółki, iż jakoby analiza faktury sprowadza się li tylko do wysokości kwoty. Faktura jest dokumentem księgowym, kreującym określone obowiązki także w zakresie terminu i może podlegać korektom. Skoro powódka o korekty nie występowała to tym samym treść faktur ocenia się jako prawidłową. Natomiast kwestia dat wydania faktur, odnośnie których pozwany twierdził, że wydał je w datach przez siebie wskazanych, wymagała, oprócz zaprzeczenia, zaoferowania przez powódkę stosownego dowodu. Nie można bowiem ustalić co jest sporne w przypadku gdy strona posługuje się ogólnikami w postaci określeń „w większości”. Zaoferowanie jednak nie nastąpiło podobnie jak konkretyzacja zarzutu. Stąd Sąd Rejonowy był władny przyjąć za wiarygodne twierdzenia pozwanego w tej kwestii, jak i przedstawione przez niego dokumenty. Nadto, biorąc pod uwagę rozmiar kwot dłużnych i okresy naliczenia odsetek, istotnie, jak to słusznie zauważył Sąd Rejonowy, wartość należnych pozwanemu odsetek z pewnością przekracza kwotę 6.683 zł, nawet biorąc pod uwagę błąd zawarty w ostatniej pozycji noty odsetkowej, czemu pozwany nie zaprzeczył. Wszak spółka zalegała pozwanemu z zapłatą przez dłuższe okresy czasu i to kwot sięgających kilkadziesiąt, a nawet kilkaset tysięcy złotych. Umowy partnerskie dotyczyły przecież trzech, dobrze zlokalizowanych, i jak można założyć intratnych lokali.

Dodatkowo twierdzenia spółki zawarte w piśmie z 2 maja 2011 roku należy uznać za spóźnione w rozumieniu art. 479/14/ par. 2 kpc albowiem winny się one znaleźć/ ewentualnie/ w piśmie z 28 marca 2011 roku, stanowiącym odpowiedź na odpowiedź pozwanego na pozew. Natomiast pismo procesowe pozwanego jako odpowiedź na odpowiedź na pozew powódki nie było spóźnione i stanowiło dozwoloną, wówczas obowiązującą procedurą, reakcję na stanowisko spółki.

Brak zatem podstaw do przypisania Sądowi naruszenia art.. 233 par. 1 kpc czy art. 227 kpc. Stanowisko Sądu jest logiczne, wsparte doświadczeniem życiowym i oparte na materiale sprawy. Stanowi też konsekwencję sposobu prezentowania swojego stanowiska przez spółkę.

Apelacja podlega więc oddaleniu na podstawie art. 385 kpc. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w myśl art. 98 kpc w wz zart. 108 par. 1 kpc.

Ref. I inst. SSR B. Zawierzyńska – Wach